

Al bladerend door mijn albums zie ik dat er eigenlijk vele soorten van postzegels zijn. En dan heb ik het niet over de vorm van de zegels maar over het doel waarvoor ze zijn uitgegeven. Reden om me er eens in te verdiepen en er een rubriek aan te besteden.

De eerste postzegels waren eigenlijk niets anders dan reçu's of kwitanties waaruit blijkt dat de afzender betaald heeft voor een te verrichtte dienst. Vaak zijn dit zegels die gedurende lange tijd ongewijzigd in gebruik zijn en kunnen worden beschouwd als de "werkpaarden" van de postdienst. In de praktijk worden dit permanente- of definitieve uitgften genoemd. Daar tegenover staan herdenkings- of thematische zegels. Dit zijn zegels die gedurende een korte tijd te koop zijn. Vooral dat laatste wordt steeds meer een melkkoe voor de postdienst omdat die uitgften meer gericht lijkt te zijn op de verzamelaar dan op het verrichten van de dienst zelf.

In welke soorten kunnen we eigenlijk postzegels onderverdelen.

Ontvangstbewijszegels

Gelijk maar beginnen met één van de meest onbekende zegels en dat is de ontvangstbewijszegel. Dit is een systeem waarbij de verzender van een aangetekend stuk een bevestiging kan krijgen dat het stuk is afgeleverd en is ontvangen door de geadresseerde. Dat gebeurt door middel van een voorbedrukte en gefrankeerde kaart. De afzender vult die in en na ondertekening van de ontvanger wordt die kaart teruggestuurd naar de afzender. Deze manier van bevestiging werd eerst vooral in het binnenland gebruikt maar in latere jaren ook internationaal. De internationale toelating van dit systeem kreeg de naam A.R. ofwel *Avis de Réception* (kennisgeving van ontvangst). In het jaar 1865 bracht Colombia daar al speciale zegels voor uit. Het waren zegels die per paar werden verkocht en waren voorzien van de letters A (Anotación) en R (Registro). De één werd gebruikt voor op de kennisgeving en de ander voor op het ontvangstbewijs.

Luchtpostzegels

Deze soort zegels zijn eigenlijk verrassend oud. De eerste luchtpostzegel werd al uitgegeven in het jaar 1877. Eigenlijk was het niet meer dan een gegomd vignet van 5c. Het diende voor het vervoer van post per luchtballon. Deze luchtballon had de naam *Buffalo* en had post mee vanaf Nashville in Tennessee. Het was een blauwe zegel met daarop de beeltenis van de luchtballon tijdens de vlucht. 'Professor' Samuel King was de uitgever van dit vignet.

Verder, in grote lijnen, zijn bekende luchtpostvignetten die van november 1898 (Original Great Barrier Pigeongram Service – 1 shilling) en de semiofficiële luchtpostzegels ter gelegenheid van de eerste vluchten van de gebroeders Wright (juni 1909).

De eerste luchtpostzegel die werkelijk geldig was voor frankering werd in 1910 uitgegeven in verband met de luchtvaarttentoonstelling in Nantes. Dit was een zegel van 10c. Het was van hetzelfde ontwerp als het "Bazeler" duifje van 1845. Het duifje was echter op deze zegel vervangen door een eendekker. Er werden ook exemplaren op souvenirkaarten afgestempeld. Deze kregen het dubbele ringstempel **NANTES AVIATION**. Maar er zijn twijfels of deze kaarten echt per vliegtuig zijn verstuurd.

Tweelingzegels

Eigenlijk zijn het geen echte tweelingen. Het oudste voorbeeld in dateert uit 1843. De zogenaamde 'dubbele Genève' bestond uit twee zegels. Eén halve zegel (5 centimes) kon worden gebruikt voor de verzending van stadsbrieven en de hele zegel (10 centimes) diende voor verzending van post binnen het kanton. Verdere voorbeelden van tweelingzegels zijn Kotelnitsj zemstvo's van Rusland (1869-1870), de stadspostzegels (1868) van Drammen (Noorwegen), Italië (1914) en San Marino (1928). Deze laatste twee zijn postpakketzegels. De linkerhelft met de tekst *SUL BOLLETTINE* wordt op de

postpakketkaart geplakt. De rechterhelft met de tekst SULLA RICEVUTA wordt op het verzendbewijs geplakt. Ook Roemenië gaf van 1947-1973 tweelingzegels uit. Het linkerdeel hield de postbesteller en het rechterdeel werd op het onvoldoende gefrankeerde poststuk geplakt.

Gehalveerde Zegels

De naam zegt het al. Dit zijn doormidden geknipte zegels. Daarmee is ook gelijk de nominale waarde gehalveerd. Overigens is dit met de huidige postzegels niet toegestaan. De zegels van 3 en 6d van de uit 1851 daterende serie van New Brunswick werden toentertijd wel gehalveerd en gecombineerd met andere waarden. Anders was het onmogelijk om de toenmalige tarieven van 1sh 3d en 71/2d te kunnen plakken.

Een ander bekend voorbeeld is de hulputgifte 1918 van Curaçao. Zie de NVPH-catalogus nummers 71 t/m 72a. Daar is duidelijk te zien dat de 2 cent zegels schuin gehalveerd zijn. Dit bij gebrek aan postzegels van 1 cent.

Dat niet alleen halveringen werden toegepast blijkt we uit het feit dat de eerdergenoemde zegels van New Brunswick zelf in vieren werden geknipt. De 1sh van 1851 werd dan vier keer 3d waard (12d = 1sh). De kerkelijke staat knipte postzegels zelfs in zessen en werden per deeltje voor de dan ontstane nominale waarde verkocht. Maar Mexico spande de kroon. De zegels van 8 reales van 1856 en 1961 werden maar liefst op 4 manieren verdeeld. Je kreeg dan de keus uit $\frac{3}{4}$, $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$ of $\frac{1}{8}$ zegel.

Postzegelboekjes

De Brit Thomas de la Rue overwoog in 1878 de mogelijkheid om boekjes aan te maken met daarin 4 velletjes van elk 6 belastingzegels van 1 penny. Het concept was heel vindingrijk. De zegels waren in het boekje gebonden met behulp van witte katoenen draadjes door de perforatiegaatjes tussen de bovenste en onderste rij. De nominale plakwaarde werd met $\frac{1}{2}$ penny verhoogd om de aanmaakkosten te compenseren. Het idee werd echter niet in de praktijk gebracht. Luxemburg deed het wel in 1895. Ander landen volgden: VS en Canada in 1900, Nederland in 1902 en Groot-Brittannië in 1904. De meeste landen berekende in het begin een kleine toeslag voor de fabricagekosten. Nederland rekende bij voorbeeld 1 cent extra op de nominale waarde. Maar de consumenten raakten daardoor geïrriteerd en de toeslag betekende ook veel administratieve rompslomp voor de postdienst.

Engeland ontdekte in 1909 dat de fabricagekosten konden worden gedekt door commerciële reclameboodschappen toe te staan op de omslagen. Vanaf 1968 hebben de Britse postzegelboekjes zelfs een geïllustreerde omslag waarvan het thema om de paar maanden wijzigt.

Carrierzegels

Deze zegels werden uitgegeven door plaatselijke bestellers. Deze waren voornamelijk actief in de Verenigde Staten en berekenden kosten voor de afgifte van brieven aan geadresseerden of voor de aflevering op het postkantoor. De Amerikaanse postdienst vervoerden in het begin alleen maar poststukken van het ene naar het andere postkantoor. Het publiek moest dus zijn post persoonlijk op het postkantoor ophalen of brengen. Plaatselijke besteldiensten voerden deze dienst tegen extra kosten uit. De eerste die in dit gat sprong was de in 1842 opgerichte City Despatch Post (New York). Daarna volgden velen anderen. Meestal tegen uitgifte van een eigen zegel. In september 1851 begonnen de Amerikaanse postrijen zelf met een huis-aan-huisdienst. Daarvoor werd wel een extra carrierzegel van 1 cent verkocht om het bestelloon door te rekenen. Het was overigens een zegel zonder waarde aanduiding maar wel met de vermelding CARRIERS en STAMP. De zegel bevatte een portret van Benjamin Franklin. Later, 17 november 1851, werd deze zegel vervangen door een zegel van 1 cent en een afbeelding van de Amerikaanse adelaar. De adelaarszegel kreeg de inscriptie U.S. P.O. DESPATCH / PREPAID ONE CENT.

AUTOPOSTPAKKETTENZEGELS

De Finse postseries gaven zegels uit voor frankering van pakketten die door postautobussen of door particuliere vervoerders werden aangenomen op plaatsten waar geen postkantoor is. De eerste uitgifte was op 1 januari 1949. De serie bevatte 5 waarden met daarop een posthoorn, een serienummer en vermelding van de waarde. Vervolgens de twee woorden AUTOPAKETTI (Fins) en BILPAKET (Zweeds). In 1952 verscheen er een nieuwe serie met daarop een plaatje van een postautobus en het woord BILPAKET werd gewijzigd in BUSSPAKET (Zweed). Nieuwe series volgden in 1963 en 1981.

WELDADIGHEIDSZEGELS

Dit zijn postzegels waar bovenop de normale porto een extra toeslag wordt geheven ten gunste van een (goed) doel. De eerste uitgifte was een enveloppe die Groot-Brittannië in 1890 verkocht voor 1 shilling terwijl er een postzegel op zat van maar 1 penny. De extra 11d werd afgedragen aan het Rowland Hill Liefdadigheidsfonds voor Weduwen en Wezen van Postambtenaren. Gelijktijdig werd een briefkaart van 1 penny voor 6 d verkocht. We kennen allemaal de vele voorbeelden van goede doelen die op deze manier via de toeslag op postzegels baten verkrijgen.

Als langstlopende weldadigheidsseries gelden de jaarlijkse Zwitserse uitgifte *Pro Juventute* (voor de jeugd) die sinds 1913 al loopt. Verder de *Wohlfahrtsmarken* (weldadigheidszegels Duitsland sinds 1922), *Kinderzegels* (Nederland sinds 1924), *Health Stamps* (gezondheidszegels Nieuw-Zeeland sinds 1929) en de Zomerzegels (Nederland sinds 1935).

Uiteraard zijn er nog de liefdadigheidsacties zoals watersnood, stuwdamdoorbraken, aardbevingen, orkaanslachtoffers, jeugdige misdadigers, melk voor kinderen, krijgsgevangenen en nog vele andere doelen. Bijzonder is nog te vermelden dat er zegels zijn uitgegeven met daarop toeslagen voor *Uitkeringen voor werkloze intellectuelen* (Frankrijk 1935-1940) en *Caisse d'Amortissement* (aflossingsfonds ter vermindering van de staatsschuld – Frankrijk 1927-1931). Zelfs slachtoffers van bedorven spijsoolie konden door een Marokkaanse toeslag in 1960 op een extra financiële ondersteuning rekenen.

Chequezegels

Het enige geval waarin een chequezegel officieel als frankeerzegel is gebruikt is in het jaar 1898. Het Brits Centraal-Afrika (sinds 1964 onafhankelijk onder de naam Malawi) had dat jaar een acuut tekort aan postzegels van 1 penny. Uit nood werden de ovale chequezegels gebruikt. Deze waren in reliëf afgedrukt en voorzien van de opdruk INTERNAL POSTAGE. Ze werden niet rechtstreeks aan de klanten verkocht maar rechtstreeks door de loketambtenaren op de te verzenden brieven geplakt. Ongebruikte exemplaren zijn dan ook heel zeldzaam.

Kerstzegels

We kennen die eigenlijk allemaal. Dat zijn zegels die gedurende een bepaalde periode mogen worden gebruikt om post te versturen met een korting op de gebruikelijke tarieven. Maar de eerste kerstzegels onder die naam werden eigenlijk per ongeluk zo genoemd. In december 1898 verlaagden de Canadese postseries het Gemenebesttarief van 3 cent naar 2 cent. Om dat te herdenken ontwierp de Canadese postmeester-generaal, William Mulock, een postzegel. Op de zegel staat een wereldkaart met in het rood de tot het Britse Imperium behorende gebieden. Zo ook de tekst XMAS 1898. De zegel zou worden uitgegeven op 9 november 1898, de verjaardag van de toenmalige Prins van Wales. Koningin Victoria wilde echter expliciet weten welke prins die eer werd vergund. Om de boel te redden antwoordde de hoofdbeampte: 'Wel mevrouw, van de Prince of Peace' (de Vredevorst). Gelijktijdig werd de uitgifte uitgesteld tot 7 december 1898.

De echte eerste frankeerzegels die werden uitgegeven voor de frankering van kerstkaarten zijn die van Oostenrijk (1937). Op die zegels stond een boeket bloemen afgebeeld waarin een merkwaardig spookportret te zien was. Eén van de rozen in de vaas vertoonde namelijk een griezelige gelijkenis met

het hoofd van Adolf Hitler. Noemenswaardig is nog dat Australië in 1961 ook een speciaal kerstluchtpostblad uitgaf. Groot-Brittannië begon daar mee in 1965 en geeft sinds 1966 kerstzegels uit. België startte daar mee in 1967. Nederland gaf in 1987 de eerste kerstzegels van f 0,50 uit in de vorm van een boekje. Het jaar daarop verschenen de zegels als velletje. In 1991 werd de prijs verhoogd naar f 0.55 en in 2000 naar f 0,60 (€ 0,27).

Herdenkingszegels

Zoals de naam het al zegt zijn dit zegels die een bepaalde gebeurtenis, persoon of een historisch jubileum gedenken. In de huidige tijd zijn dit soort postzegels meestal een beperkte periode te koop. Maar in het verleden werden herdenkingszegels vaker gedurende onbepaalde tijd gebruikt. Daarmee was het onderscheid tussen gelegenheidszegels en permanente uitgiften lastig te bepalen. Sowieso is het lastig te bepalen of een zegel wel of niet in de categorie herdenkingszegels valt. Waar de huidige postdiensten wel voor moeten waken is dat er een stortvloed ontstaat van onnodige postzegels die louter en alleen gericht zijn op verkoop aan filatelisten. Al in 1895 leidden deze angst in de Zuid-Afrikaanse Republiek Transvaal al tot de oprichting van het Genootschap voor de Uitbanning van Speculatieve Postzegels (Society for the Suppression of Speculative Stamps – de four-S League). Dat ook de Verenigde Staten van Amerika zich zorgde maakten blijkt uit een resolutie van het UPU Congres in Washington in 1897. Die resolutie luidde 'postzegels die worden uitgegeven voor een speciale gelegenheid die kenmerkend is voor het land van uitgifte, zoals de zogeheten herdenkingszegels, en die slechts beperkte tijd geldig zijn, niet langer geldig dienen te zijn voor het internationale postverkeer'. Deze resolutie werd echter niet uitgevoerd. Maar leidde er wel toe dat de geldigheid van bepaalde herdenkingsuitgiften werd beperkt.

Zegels met doorlopende zegelbeelden

Polen gaf in april 1957 voor het eerst zegels uit waarbij het beeld zich over meerdere zegels doorliep. Twee zegels waren het waarop duellerende schermers naast elkaar werden afgedrukt. Beide zegels hadden dezelfde waarde van 60gr. In het jaar 1960 vervolgde Polen dit met een uitgifte van een serie Olympische zegels in blokken van 4 verschillende zegels die gezamenlijk een volledige piste vormden.

Als eerste Nederlandse poging zou je het blok kinderzegels uit 1965 kunnen benoemen (NVPH 854). De beeltenissen lopen weliswaar niet in elkaar over maar twee beeltenissen zijn wel met een perforatie gescheiden. De eerste waarbij een zegel echt doorloopt is de Natuur en milieustrook (NVPH 1044-1045) van 19 februari 1974.

Concentratiekamp-postzegels

Er is bekend dat er tijdens de Tweede Wereldoorlog dergelijke zegels zijn uitgegeven. Op 10 juli 1943 gaven bewakers van het concentratiekamp Theresiënstadt aan gevangenen in het kamp een groene 'toelatingszegel' zonder waarde vermelding. De gevangenen konden die zegels dan naar familieleden sturen die ze dan weer konden gebruiken om ze op pakketten voor de gevangenen te plakken. Alleen een pakket voorzien van zo'n zegel werd aan de geadresseerde uitgereikt.

Transportzegels in concessie

Sinds 1928 geeft Italië zegels uit die moeten voorkomen dat ondernemende bedrijven en personen het postmonopolie in gevaar brengt. Die bedrijven personen kunnen zich doordat zij zich op puur plaatselijk niveau richten een veel doelmatiger dienstverlening bieden dan de Italiaanse overheidspostdienst. Door die bedrijven van overheidswege vergunning te verlenen, om tegen een kleine vergoeding post te bezorgen, hield Italië dat in de hand. De Italiaanse postdienst verstreekte daarvoor speciale bestelzegels met voorgedrukte waarden. Deze zegels hadden de tekst RECAPITO AUTORIZZATO (geautomatiseerde bestelling). Vanaf 1953 werd deze tekst aangepast in TRASPORTO PACCHI IN CONCESSIONE (geconcessioneerde pakketpost). Wanneer men deze tekst als zoekopdracht meegeeft in EBAY dan komen er diverse voorbeelden naar voren.

Departementale zegels

Een beter woord voor die soort zegels is eigenlijk **dienstzegels**. In eerste instantie was het in veel landen de bedoeling dat overheidsinstanties hun post gratis mochten verzenden. Maar er werd van dat portvrijdom zoveel misbruik gemaakt dat controle noodzakelijk werd. Daarvoor verschenen er dienstzegels. In Amerika kreeg bijvoorbeeld in 1873 elk ministerie zijn eigen postzegels. Zuid-Australië spande de kroon met dienstzegels voor maar liefst 54 verschillende overheidsinstantie.

Nederland kent ook dienstzegels en wel die uit 1913 met de opdruk ARMENWET. Deze frankeerzegels werden toentertijd aan burgerlijke liefdadigheidsinstellingen verstrekt. Sinds 1934 kennen we de speciale zegels voor het *Internationale Hof van Justitie*. België heeft sinds 1929 aparte zegels voor dienstzendingen van de Belgische Spoorwegen. In eerste instantie waren dit spoorwegzegels voorzien van een opgedrukt gevleugeld wiel, later werd dit vervangen door frankeerzegels met daarop een ovale cirkel met daarin een B.

Europazegels

Verschillende landen in Europa geven sinds 1956 postzegels uit rond hetzelfde thema en deels ook met dezelfde afbeelding. In 1956 was het thema *Europa in de steigers*. Het idee van een gemeenschappelijke uitgifte, feitelijk een omnibusserie, ontstond toen 6 leden van de Europese Kolen- en Staalgemeenschap besloten om elk 2 zegels met dezelfde afbeelding uit te geven. Dat waren de landen België, Nederland (NVPH 681 en 682), Luxemburg, Frankrijk, Duitse Bondsrepubliek en Italië. In 1960 nam de CEPT (Conférence Européenne des Postes et des Télécommunications) het thema over. Vanaf 1993 zijn de uitgiften in handen van PostEurop, een onderdeel van de Wereldpostunie.

In de periode 1956-1973 en 1978-1993 deed Nederland elk jaar mee met de uitgifte van Europa-zegels. Sinds 2002 doet Nederland onregelmatig mee. In 2002 verschenen drie Europazegels (NVPH 2062 t/m 2064) in drie postzegelboekjes met de waarden € 0,39, € 0,54 en € 0,75 (NVPH PB 77 t/m 79). De laatste twee waren bedoeld voor kaarten en brieven naar het buitenland.

Ballingschapszegels

Dit zijn uitgaven van regeringen die tijdelijk hun land ontvluchten omdat dit bezet is door vijandelijke strijdkrachten. Als voorbeeld geldt België. Dat land werd in augustus 1914 overvallen en binnen korte tijd bezet door Duitse troepen. De Belgische regering vluchtte op 13 oktober 1914 naar het Franse Le Havre. Dat duurde tot eind 1918. De Belgische regering in ballingschap liet toen bij Waterlow and Sons in Londen postzegels drukken met de beeltenis van koning Albert I. Deze zegels werden gebruikt voor de frankering van de Belgische overheidspost.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden in verschillende landen postzegels gedrukt in opdracht van regeringen in ballingschap. In Engeland werden onder andere zegels aangemaakt voor gebruik in Tsjechoslowakije, Nederland (NVPH 428 t/m 442), Noorwegen en Joegoslavië. Deze zegels werden gebruikt door de militaire eenheden, ambassades en zeevarenden.

Expresse bestelzegels

De eerste officiële postzegel voor spoed- of speciale bestellingen werd op 1 oktober 1885 door de Verenigde Staten uitgegeven. Dit om te voorkomen dat particuliere ondernemingen de overhand kregen. Deze gebruikten al zelf uitgegeven expresse bestelzegels ter aanduiding dat de kosten voor brieven, documenten, pakjes en bagage al waren vooruitbetaald. Deze particuliere diensten bleven echter de Amerikaanse en Canadese postdiensten de baas totdat in 1912 de Amerikaanse postdienst een pakketdienst oprichtte en uiteindelijk beter werd dan de particuliere diensten. Die eerste zegel officiële zegels had een waarde van \$ 0,10. Op de zegel stond een afbeelding van een hollende besteller en de tekst SECURES IMMEDIATE DELIVERY AT A SPECIAL DELIVERY OFFICE (garandeert onmiddellijke bestelling op een speciaal bestelkantoor). Later (4 augustus 1886) werd de tekst gewijzigd en eindigde deze op AT ANY POST OFFICE (op ieder postkantoor).

Ander landen volgden al spoedig: Canada (1898), Nieuw-Zeeland, Italië en Mauritius (1903), China en Spanje (1905) en Mexico (1919). Het beperkte zich niet alleen tot expresse-zegels voor brieven, maar er verschenen ook expresse-zegels speciaal voor pakketten, kranten en drukwerk.

Eerstedagenveloppen

Eigenlijk zijn dit geen speciale postzegels. Maar ik neem ze wel even mee in dit overzicht. Deze FDC (First Day Cover) zijn nieuwe uitgegeven postzegels die op een (speciale) enveloppe zijn afgestempeld op de dag van uitgifte. Misschien leuk ok te vermelden is dat dit schijnt te zijn begonnen op 25 september 1909. Een Amerikaanse boekhandelaar verkocht toen als souvenir enveloppen in verband met de op die datum verschenen Hudson-Fulton-herdenkingszegel. Pas in 1937 verscheen in Amerika het eerste poststempel met de tekst FIRST DAY OF ISSUE (eerste dag van uitgifte). Frankrijk, Duitsland, Italië en Zweden gingen in het begin van de veertiger jaren over tot het gebruik van deze stempels. De eerste Nederlandse FDC verscheen op 2 mei 1950. Deze bevatte de zomerzegels van dat jaar. Vanaf de zomerserie van 1954 (NVPH 641-645) verschijnt er van elke nieuwe uitgifte eerstedagenveloppen. Voor alle landen geldt dat het mode schijnt te zijn om op deze manier enveloppen doelbewust puur alleen voor filatelistische doeleinden af te laten stampelen.

Vervalste postzegels

Deze dienen om de posteries te benadelen, verzamelaars op te lichten en ook voor propagandadoeleinden.

De eerste vervalste postzegel dook op in 1840. Met behulp van een houtsnede werd toe geprobeerd de zwarte 1 penny na te maken. Sir Roland Hill, de Engelse posthervormer, vermeldde dit in zijn dagboek als 'een ellendige handelswijze die behalve de aller domste en onwetenden onmogelijk kan bedriegen'. De vervalser werd niet gepakt. In 1841 volgde een tweede poging. Een Ierse jongen werd hiervoor veroordeeld. De vervalsing was ontdekt op een brief naar zijn meisje. Hij had een ongebruikt exemplaar ingesloten voor zijn antwoord. Veel van de eerste vervalsingen waren allen bedoeld om de betaling van portokosten te ontduiken.

De opkomst van het verzamelen van postzegels als hobby en niet te vergeten de handel die daarmee ontstond zorgden er al snel voor dat er vanaf 1860 vervalsingen werden vervaardigd. Al in 1862 verscheen er in België het boek *De la falsification der timbres-poste* (over de vervalsing van postzegels). De auteur van het boek was de vooraanstaande Belgische postzegelhandelaar J.B. Moens. Kort daarna volgde in Engeland *Forget Stamps: how to detect them* (vervalste postzegels: hoe ze te herkennen en ook verscheen *Album Weeds* (Album-onkruid). Dat het lonend was en veel voorkomend mag wel blijken uit de lijst van namen die wereldwijd als (eerste) beroepsvervalsers worden gekenmerkt: Spiro (Hamburg), Fouré (Parijs), Panelli (Italië), Benjamin, Sarpy en Jeffryes (de 'Londense' bende), François Fournier (Genève), Georg Zechmeyer (Neurenberg), Erasmus Oneglia (Italië), Samuel Allen Taylor (Boston), Jean de Sperati (Aix-les-Bains) en Raoul de Thuin (Mexico).

Gezien de vele vervalzers lopen nog steeds argeloze verzamelaars in de val en betalen vaak grote bedragen voor waardeloze rommel. Daarom is het altijd raadzaam om zeldzame zegels door een erkende keurmeester te laten keuren.

Ook staatspostdiensten maakten gebruik van vervalsingen. Enerzijds om te controleren of graveurs de bestaande zegels gemakkelijk konden namaken. Dit als test of de veiligheidsvoorzieningen voldeden. Maar ook als platen en clichés van een oorspronkelijke uitgave waren vernietigd was het noodzakelijk om ze na te laten maken. Officieel is het dan immers niet meer een origineel maar een vervalsing.

Guerillazegels

In september/oktober 1895 bracht de 'Zwarte Vlag Republiek' op Taiwan als eerste eigen postzegels uit. De 'Zwarte Vlag Republiek' was een Chinese ondergrondse beweging die het niet eens was met de overdracht van het eiland aan Japan. Zowel de republiek als de postzegels werden snel en rigoureuus door de Japanners uitgeroeid.

Latere bekende uitgaven van Guerrillazegels zijn die van de Aguinaldo-partizanen (Filipijnen 1898) en de Commandobrieven tijdens de Boerenoorlog (Zuid-Afrika 1899-1902).

Postzegels met aanhangsel

Dat postzegels ook commerciële waarde hebben ontdekte Duitsland als eerste. Op 1 november 1910 verscheen de eerste Duitse postzegels met een reclameaanslag. Beieren volgde een jaar later. Ander landen die dit toestonden zijn Groot-Brittannië (1924), Ierland (1931) en de Verenigde Staten (1962). Al deze aanslages waren met een perforatie gescheiden van de frankewaarde. In de jaren 1924-1925 gaf Italië een serie permanente zegels uit waarbij het reclameaanslag één geheel vormde met de postzegel.

Dat er niet alleen commercieel gebruik werd gemaakt van aanslages blijkt wel uit de door Nederland uitgegeven zegel in 1977 (Delftse bijbel NVPH 1131) en de zegel uit 1980 (Filatelie NVPH 1201). Commerciële boodschappen op aanslages bij Nederlandse zegels zijn overigens niet toegestaan.

België gebruikte ook afscheurbare aanslages om aan te geven dat een brief niet op zondag mocht worden bezorgd. Alleen als de verzender wist dat de geadresseerde geen bezwaar had tegen verstoring van de zondagsrust scheurde deze het tweetalige strookje af met de tekst NE PAS LIVRER LE DIMANCHE NIET BESTELLEN OP ZONDAG. Deze zegels werden ook wel 'zondagszegels' genoemd.

Levensverzekeringzegels

Deze vallen eigenlijk onder de categorie dienstzegels. De oudst bekende zegels zijn die uit 1891 die Nieuw-Zeeland gebruikte om post te versturen door de Regerings-Levensverzekeringmaatschappij.

Loterijzegel

Noorwegen bracht op 1 juni 1964 een ongefrankeerde zegels uit die eigenlijk een 'port betaald' etiket was. Het etiket (zegel) bestond uit twee helften. De linkerhelft bevatte een volgnummer en de woorden PORTO BETALT en het advies om de zegel (het lot) te bewaren (OPPBEVAR DETTE LODD). Op de rechterhelft staat het VN-embleem met daarboven LYKKEBREVET (geluk brief) en het jaartal. Daaronder staat DET NORSKE FLYKTLINGERÅD / OSLO (Het Noorse Vluchtelingencomité Oslo). Van de 2,50 kroon die de zegel kostte ging 2 kroon naar het comité. Er werd 2 miljoen zegels uitgegeven.

Interneringszegels

De interneringszegels zijn eigenlijk toelatingszegels, want zij hebben tot doel dat een brief, of een ander poststuk, door de postkantoren kan worden vervoerd zonder dat ervoor betaald is. In Nederland werden in 1916 twee postzegels gedrukt zonder waarde aanduiding, die tijdens de Eerste Wereldoorlog aan geïnterneerden uit de oorlogvoerende landen uitgedeeld. In de Nederlandse kampen verbleven vooral Belgen. In de Eerste Wereldoorlog verbleven veel gevluchte Belgische militairen in het neutrale Nederland. Deze vluchtelingen werden in Nederland in interneringskampen ondergebracht.

Elke geïnterneerde die tijdens de Eerste Wereldoorlog in Nederland verbleef kreeg toestemming om twee brieven of briefkaarten per maand te verzenden. Ter controle werden plakzegels vervaardigd, waarna de eerste interneringszegel tegen 1 cent per twee stuks verkrijgbaar werd gesteld. Deze postzegels konden gebruikt worden in de maand februari 1916 voor portovrije verzending van brieven en kaarten.

De interneringszegels werden normaal afgestempeld en kregen daarnaast een stempel met de tekst "Portvrij / Franc de port / Militaires etrangers internes dans les Pays-Bas". De brieven en kaarten werden echter door de Duitse censuur meestal als ontoelaatbaar teruggezonden, omdat er onder de vrij grote portvrijdomzegels mogelijk militaire geheimen konden zijn geschreven. De brieven kwamen meestal niet bij de familie van de vluchteling terecht, omdat de Duitse censuur aan de verzending geen medewerking verleende. De reeds uitgegeven groene interneringszegels werden daarom binnen een week weer ingetrokken, terwijl de reeds gedrukte bruine postzegel, die bestemd was voor de maand maart 1916, niet in gebruik werd genomen.

Brandkastzegels

Dit is een soort postzegel, die tussen 1 februari 1921 en 1 september 1923 in Nederland en in Nederlands-Indië is gebruikt bij zeepost.

De brandkastzegel hield verband met het gevaar destijds van zeemijnen, een overblijfsel van de Eerste Wereldoorlog. Bij een scheepsramp ging natuurlijk ook de post verloren. Uitvinder Cor van Blaaderen kwam toen met een drijvende brandkast, die boven water kwam als een mailboot zonk en een radiosignaal uitzond. De post werd dan gespaard. Om zeepost te verzenden in die brandkast moest men een aanvullende betaling doen: de brandkastzegel.

De brandkastzegels werden uitgegeven door de N.V. Mij tot Exploitatie van Van Blaaderens Drijvende Brandkasten en niet door de toenmalige PTT; het zijn dan ook geen officiële postzegels. De meeste zegels zijn gebruikt voor zeepostverkeer tussen Nederland en Nederlands-Indië. Er zijn ook brandkastzegels gedrukt voor zeepost naar Suriname en naar Curaçao maar deze zijn nooit als zodanig gebruikt. Deze zijn in 1927 wel als frankeerzegels gebruikt (NVPH Suriname nummers 130 t/m 136 en NVPH Curaçao nummers 82 t/m 88).

Op het UPU-congres (Postal Union Congress) in Madrid van 1920 werd een speciaal tarief voor deze brandkastzegels vastgesteld. Op het UPU-congres van 1924 (Stockholm) werd het brandkasttarief weer afgeschaft.

Naast Nederland kende ook Zweden een soortgelijke service. Dit werd aangeboden op de veerboten van Grisslehamn ten noorden van Stockholm en Ekerö op de Åland Eilanden. Er werd hiervoor echter geen speciale postzegel voor uitgegeven.

Veldpostzegels

Deze worden ook wel **Militaire Portvrijdom** zegels genoemd. Deze zegels zijn bedoeld om militairen in actieve dienst portvrij poststukken te laten verzenden. De eerste echte veldpostzegels zijn op 1 juli 1879 uitgegeven in de toenmalige Turkse provincies Bosnië en Herzegovina nadat die in 1878 waren bezet door Oostenrijkse troepen. Als eerder, tijdens de oorlog tussen Brazilië en Paraguay (1865-1870) mochten Braziliaanse militairen hun post portvrij verzenden. Zij kregen daarvoor zegels uitgereikt met de tekst EXERCITO EN OPERACOES CONTRA O PARAGUAY (leger in operaties tegen Paraguay). Ook tijdens de Spaanse expeditie in Marokko (1893-1894) werden 'particuliere' etiketten verstrekt om de Spaanse militairen gratis post te laten versturen. Deze hadden de tekst FRANQUICIA POSTAL ESPAÑA CORREOS EJERCITO EXPEDICIONARIO MELILLA 1893 (portvrij/Spaanse post/Expeditionaire macht Melilla/1893). Ondanks dat deze etiketten niet officieel waren werden ze met toestemming van de Spaanse regering toegestaan. Zowel voor de verzenders als ontvangers waren ze zeer aantrekkelijk vanwege de vaderlandse motieven. Voor elk regiment waren er aparte series, zo ook voor de oorlogsvloot.

Tijdens de Spaans-Amerikaanse oorlog werd er in 1898 een uit 3 vignetten bestaande serie uitgegeven. Deze door de betaalmeester van het Amerikaanse vrijwilligersleger, majoor Brewster Cox Kenyon, uitgegeven serie was onofficieel. Het zegelbeeld bevatte wel de Amerikaanse adelaar net schild en de

tekst ARMY FRANK/OFFICIAL BUSINESS ONLY (Leger portvrij/alleen officiële stukken). Andere semiofficiële zegels zijn uitgegeven door het Zwitserse leger en door verschillende Britse regimenten. Dat laatste met name in Noord-Ierland gedurende de jaren 1970. Andere landen die portvrije zegels uitgaven zijn Denemarken, Frankrijk, Finland, Duitsland, Japan en Vietnam. Al met al een leuk verzamelobject.

Zweden pakte het anders aan en verstrekte portvrije enveloppen voor dienstplichtige militairen. Op de achterkant was er een voorgedrukt, gegomd vignet naar het model van de koersende postzegels met het rijkswapen. Deze vignetten hadden geen waarde aanduiding maar wel de tekst FÄLTPOST (veldpost) en onderaan het woord SVARSMARKE (Antwoordzegel). De ontvanger knipte dit vignet dam uit en plakte het op de antwoordenvolpette voor portvrije verzending.

De Duitse soldaten kregen tijdens de Tweede Wereldoorlog aan het front zegels zonder waarde aanduiding. Dit om pakjes portvrij naar huis te verzenden. Voor het Afrikakorps werd een zegel uitgegeven met daarop de dadelpalm met hakenkruis. Duitse troepen aan andere fronten kregen vanaf 20 april 1942 blauwe zegels zonder waarde aanduiding met daarop de tekst LUFTFELDPOST. Dit om brieven te verzenden per vliegtuig. Ook ontvingen de soldaten zogenaamde toelatingszegels. Dit om pakjes te verzenden tot 2 kg.

De Amerikaanse posterijen gaven in 1968 een postzegel uit van \$ 1. Deze bevatte de tekst AIRLIFT FOR OUR SERVICEMEN (Luchtvracht voor onze militairen). Deze zegels dienden voor verzending van post tegen een gereduceerd tarief van pakketten door leden van het leger en marine die in Alaska, op Hawaï en Porto Rica zijn gestationeerd.

Miniatuurvelletjes

Dit zijn velletjes met een enkele zegel, een paar van twee of een blok of strip van meerdere zegels met een extra brede rand. Die velletjes worden verkocht voor een speciale gelegenheid. Soms ook als souvenirvelletje waarvoor vaak een extra toeslag wordt berekend. Als de rand is voorzien van een toepasselijke tekst of extra afbeelding wordt het ook wel een "blok" genoemd. Een "gewoon" miniatuurvelletje bestaat meestal uit meerdere samenhangende zegels en heeft meestal een onbedrukte rand.

In 1894 zijn er in Ethiopië als frankeerzegels gedrukt in blokken van vier. Dit dan gezien worden als een voorloper van de miniatuurvelletjes. Maar eigenlijk waren het particuliere zegels omdat ze door de minister van het Postwezen voor eigen rekening zijn uitgegeven. Ook in Afghanistan zijn er zegels uitgegeven in strips van twee of in blokjes van vier, met perforatie aan één of twee kanten. In datzelfde jaar, nog steeds in 1894, gaf de Indiase staat Barwani ook zegels uit in velletjes van vier. Deze waren aan de buitenzijden ongetand en werden tot boekjes aan elkaar geniet.

Het eerste echte miniatuurvelletje verscheen in 1923 in Luxemburg. Op 3 januari van dat jaar verscheen er een speciale uitgifte van de permanente frankeerzegel van 10 frank. Dit was een donkergroene zegel in een velletje van 79 x 59 mm. De zegel werd uitgegeven naar aanleiding van de geboorte van Prinses Elisaabeth. Twee maanden later verscheen de gewone frankeerzegel in normale vellen. Maar daar was de kleur van de zegel zwart en bevatte een andere tanding. Vanaf dat moment was het hek van de dam. Achter elkaar verschenen er nieuwe uitgiften, die postaal volledig overbodig waren en er ogenschijnlijk puur op gericht was op de verzamelaarsmarkt. Het werd zelfs zo buitensporig dat de Stanley Gibbons in 1937 aankondigde de blokken niet meer in de catalogus op te nemen. Vaak was ook de oplage zeer gering, de toeslag hoog en de verkoop aan zoveel beperkingen onderhevig dat een uitgifte als ongewenst werd beschouwd. Wel verscheen er in 1937 een officieel blok ter gelegenheid van de postzegeltonoonstelling in Dudelange. Een voorbeeld van een ongewenste uitgifte is de beide watersnoodblokken die op 12 oktober 1948 verschenen en door de Saar werden uitgegeven. Bij aankoop van 4 series zegels van 120 frank per serie had men dan recht op

elk één van beide blokken, waarvoor dan ook nog 10 frank per blok extra moest worden betaald. Wanneer deze zegels overigens op een brief zijn geplakt en gebruikt zijn voor frankering zijn ze inmiddels een vermogen waard. Een verzamelaar plakt immers niet snel een verzamelaarsobject en zeker niet een ongebruikelijke waarde.

België gaf in 1924 ter gelegenheid van de postzegeltentoonstelling in Brussel een blokje, formaat 133 x 142mm, van vier zegels uit. Dit waren roodbruine zegels van 5 frank. Deze waren in plaats van de gewone donkerpaarse frankeerzegels.

Frankrijk volgde in 1925 met een blokje met het formaat 140 x 220mm ter gelegenheid van de postzegeltentoonstelling in Parijs.

Uiteindelijk nam de uitgifte van blokken zo toe en zo populair, dat de conservatieve Stanley Gibbons overstag ging en besloot om vanaf 1967 de blokken in de catalogus te vermelden.

Rouwzegels

Ik heb het nu niet over zegels die worden uitgegeven en op poststukken worden geplakt waarmee overlijdensberichten worden verstuurd. Dat is een andere categorie dan dat ik nu beschrijf. Ik heb het over rouwzegels die zijn uitgegeven als teken van nationale rouw. Ze worden als regel zwart gedrukt of voorzien van een zware zwarte rand. Latere uitgaven waren iets minder somber. Bij de dood van koning Albert I (België 1934) verscheen er een zegel van 75 c. Dit was de bestaande zwarte zegel voorzien van een zwarte rouwrand. Ook Belgisch Congo en Ruandi-Urundi volgden en gaven speciale rouwzegels uit. Na het overlijden van koningin Astrid verscheen er een rouwserie. Deze serie had een toeslag die ten gunste kwam voor de tbc-bestrijding. Na de dood van koningin Elisabeth in 1965 verscheen er een rouwzegel.

Duitsland gaf op 4 september 1934 een serie van zes rouwzegels uit vanwege het overlijden van Von Hindenburg. In 1937 verschenen er in Tsjecho-Slowakije twee rouwzegels in verband met het overlijden van President Masaryk. Toe in Joegoslavië koning Alexander I overleed verscheen er een rouwserie van 14 waarden.

In Amerika werd veertien maanden na het overlijden (vermoord) van Abraham Lincoln een zwarte postzegel van 15 cent uitgegeven. Deze zegel bleef tot 1869 als normale frankeerzegel in roulatie. Weliswaar werden afbeelding en kleur gekozen vanwege het overlijden van Lincoln (14 april 1865) maar officieel is het geen rouwzegel al wordt de zegel vaak wel als zodanig als eerste uitgegeven rouwzegel benoemd.

De eerste officiële te benoemen rouwzegel werd in 1888 uitgegeven door de Courier Stadtbrief Beförderung. Dat was een Duitse particuliere postdienst. De zwarte zegels toonden het portret van de in dat jaar overleden keizer Wilhelm I. De Duitse rijks post vond het geen reden om een rouwzegel voor uit te geven. Ook niet toen zijn zoon Frederik III drie maanden na zijn troonsbestijging overleed. Zoals hierboven gebeurde dat pas in 1934 na het overlijden van Von Hindenburg.

In 1923 verscheen in de Verenigde Staten de eerste van staatswege uitgegeven rouwzegel. Dit was een 2 cent postzegel ter nagedachtenis van de op 2 augustus overleden president Warren G. Harding. Na de dood van ex-president Woodrow Wilson verscheen er in 1925 een zwarte frankeerzegel van 17 cent met daarop zijn portret. Deze zegel bleef tot 1938 in roulatie als onderdeel van een permanente serie.

De tweede officiële rouwzegel verscheen in 1924 in de USSR. Deze werd enkele dagen na het overlijden van Lenin (21 januari 1924) uitgegeven. De zegels, serie van vier, toonden zijn portret in een rode lijst met een brede zwarte rand eromheen. Tot 1928 werden de zegels ieder jaar herdrukt en opnieuw uitgegeven.

De eerste rouwzegel ter herdenking van een buitenlandse overledene verscheen in 1945. Dit ter herinnering aan president Franklin D. Roosevelt. Deze zegels verschenen in Griekenland, Hongarije, Haïti, Honduras, Nicaragua. Ook van landen zoals El Salvador, Guatemala en Brazilië is bekend dat zij rouwzegels hebben uitgegeven.

De zeldzaamste reglementair uitgegeven rouwzegel is de 10 rupee van de in augustus 1948 door India uitgegeven serie wegens het overlijden van Mahatma Gandhi. Daar zijn slechts honderd stuks van gedrukt.

Krantenzegels ter vooruitbetaling van porto

Oostenrijk gaf op 1 januari 1851 voor het eerst zogenaamde krantenzegels uit. Dit om portokosten voor het verzenden van kranten en tijdschriften vooruit te betalen. De zegels hadden geen waarde cijfer. De waarde werd aangeduid door de kleur. Voor de verzending van één krant was de porto 0,6 kreuzer en de zegel blauw. Voor 10 nummer van de zegel geel en die kostte 6 Kreuzer. De roze zegel, 30 kreuzer, werd gebruikt voor 50 nummers. Toen de post erachter kwam dat de blauwe zegel langs chemische weg gemakkelijk in een gele kon worden veranderd werd de gele zegel gedegradeerd tot 0,6 kreuzer en verscheen er een vermiljoenrode zegel die de waarde vertegenwoordigde van 6 kreuzer. Dit is nu de duurste krantenzegel ter wereld omdat de zegel maar heel kort werd gebruikt. Omdat er ook krantenbelastingzegels waren die de tekst Kais. Kön /Zeitungs-/Stämpel en een waardemelding bevatte stond er op de Mercurius krantenzegel allen de tekst K.K./Post/Zeitung-/Stämpel.

De Oostenrijkse krantenzegels zijn altijd ongetand gebleven en tot 1921 gebruikt. Pas vanaf 1916 werd er op de zegel geen landsnaam vermeld. Op enkele uitgifte na (1858-1863) stond er op de krantenzegels de Mercuriuskop met gevleugelde helm afgedrukt.

De eerste Nederlandse krantenzegel was de serie 'Rijkswapen' van 1869. Deze werd in 1876 gevolgd door het 'cijfertype'.

België gaf van 1928-1931 postpakketzegels uit met de opdruk JOURNAUX / DAGBLADEN.

Ook de Verenigde Staten gaf sinds 1865 krantenzegels uit en die waren met een formaat van 51 x 95 mm -tot 1911- de grootste postzegel ter wereld. De zegel met de hoogste nominale waarde – tot 1912- was de krantenzegel van Minnehaha. De waarde daarvan was \$ 100. De eerste krantenzegel in het Britse Gemenebest werd in 1873 uitgegeven door Nieuw-Zeeland.

Bezettingszegels

Bezettingsegels werden voor het eerst uitgegeven door het Duitse Centrale Bestuur voor het Postwezen in het hertogdom Holstein. Dit op 1 maart 1864 na de bezetting van dit gebied op 23 december 1863 door de Pruisische troepen. Na de conventie van Gastein van 15 september 1865 werd het beheer over Holstein overgedragen aan Oostenrijk Die gaf daarna postzegels voor dit gebied uit.

In het aangrenzende noordelijke hertogdom Sleeswijk verschenen gezamenlijke Pruisisch-Oostenrijkse uitgifte in 1864-1865 en alleen Pruisische zegels van 1 november 1865 tot 1 januari 1867. Onenigheid over het bestuur over de vroegere Deense hertogdommen leidde in 1866 tot de Zevenweekse Oorlog tussen Pruisen en Oostenrijk wat als gevolg had dat op 12 januari 1867 Sleeswijk-Holstein als Pruisische provincie werd ingelijfd. Op 1 januari 1868 werden de beide hertogdommen opgenomen in de Noord-Duitse Postunie en gebruikten ze vanaf dat moment de door de Postunie uitgegeven postzegels.

Later volgden de inlijving van Elzas-Lotharingen en andere door de Duitse bezette delen van Frankrijk tijdens de Frans-Duitse oorlog van 1870-1871. Dit waren uitgiften met Franse tekst en in Franse valuta om de nationalistische gevoelens van de Fransen niet te kwetsen.

Dienstzegels

Dienstzegels voor gebruik op ambtelijke correspondentie. Daarvan is bekend dat die in 1840 voor het eerst werden gedrukt. Het waren de Engelse Penny Black zegels met in de hoeken de letters VR (Victoria Regina). Dat stond er dan in plaats van sterren. De zegels, gedrukt in april-mei 1840 werden echter nooit in gebruik genomen. Van de 3323 gedistribueerde vellen werden er op 25 januari 1843 weer 3302 vernietigd. Van de resterende 21 vellen werden er 13 versneden en met een begeleidende kennisgeving aan de postdirecteuren gezonden. Enkele exemplaren zijn van de kennisgeving verwijderd en op brieven geplakt. In maart 1904 is Engeland overgestapt op plakzegels met de tekst "Official Paid", dienstenvelopen, machinestempels en frankeermachinstroken.

Spanje was het eerste land dat speciale dienstzegels uitgaf. Dat was in juli 1854. De zegels waren zwart op papier van verschillende kleuren en vertoonde afbeeldingen van het Spaanse wapen met erboven CORREOS/1854. In plaats van de waarde werd het gewicht vermeld (van een ½ ons tot 1 pond). Zo ook de per zegel toegelaten hoeveelheid correspondentie. Er kwam een tweede serie in januari 1855. Die bevatte een in een ovaal gevat wapen. Beide series werden herhaaldelijk vervalst om de staat op te lichten. Daarvan zijn gebruikte exemplaren van aangetroffen.

Ander landen die al vroeg dienstzegels uitgaven zijn India (1866), Zuid-Australië (1868), het Noord Duitse Postdistrict (1870), Denemarken (1871), IJsland, Haiderabad en de VS (1873) en Brits-Guyana, Italië en Luxemburg (1875).

Teksten als OFFICIAL of SERVICE zijn de meest voorkomende op dienstzegels. Maar ook de in de landstaal geschreven opdrukken. Een klein overzicht van de meest voorkomende is SARKARI (Indische staten), OFFENTLIG SAK (Noorwegen), TJENESTE (Denemarken), REMSI (Turkije) en TJÄNSTE (Zweden). Wat we ook tegenkomen zijn opdrukken als O.S. (Australië) O.H.M.S. of O.H.M.G. (Canada). (On His/Her Majesty's Service/Government). Egypte gebruikt O.H.E.M.S. (1922) (On His Exalted Majesty's Service of O.H.H.S, voordat de kedive de titel koning aannam (1907-1922) On His Highness's Service.

Nederland kende de serie ARMENWET. Deze opdruk verwijst naar de artikelen 12 en 57 van de desbetreffende wet en betrof de frankering van correspondentie van burgerlijke instellingen van weldadigheid.

We kennen ook nog dienstzegels voor het tellen van het aantal officiële poststukken. Die zijn ooit door twee landen uitgegeven. In het jaar 1903 gaf het Duitse Rijk een serie uit voor Pruisen en in 1905 een voor Baden. Deze zegels hadden de tekst FREI DURCH ABLÖSUNG Portvrij door afkoop. Elke serie was 12 maanden in omloop. Aan de hand hiervan bepaalde men het vaste bedrag dat de Rijkspost jaarlijks zou ontvangen voor het vervoer van dienstcorrespondentie.

Het tweede land was Thailand en werd in 1963-1964 toegepast. Overheidscorrespondentie moest toen verplicht gefrankeerd zijn met zegels die de Thaise inscriptie STATISTISCH REGERINGSONDERZOEK BEVATTE. Ook hiermee werd vastgesteld hoeveel brieven er per departement werden verstuurd.

Postpakketzegels

Aan België de eer om de eerste postpakketzegels uit te geven. Onder auspiciën van de staat werden die op 1 mei 1879 voor het eerst uitgegeven. De zegels dragen de tekst CHEMINS DE FER (Spoorwegen) en in de verzamelaarswereld worden ze vaak 'Spoorwegzegels' genoemd. Omdat ze op de lijnen van de Belgische staatsspoorwegen werden gebruikt zijn het geen particuliere uitgaven maar ambtelijke. Afgestempeld zijn ze zowel met post- als met spoorwegstempels te vinden. Dat vanwege het gebruik als pakketpost. De Belgische posterijen exploiteerden ook een eigen pakketpostdienst en gaven daarvoor in 1928 speciale 'Postcollo'-zegels uit. Frankrijk gaf soortgelijke zegels uit in 1892. Deze werden uitgegeven door de Franse Spoorwegen (SNCF – Société Nationale des Chemins de Fer).

Gedurende 1923-1924 gaf Nederland twee zogenaamde postpakket-verrekenzegels uit die uitsluitend dienden voor interne verrekening tussen postkerijen en de postpakketdienst.

Van 1 augustus 1883 tot maart 1904 werden er in Groot-Brittannië postpakketzegels uitgegeven met de opdruk GOV^t PARCELS. Dit vanwege de hoge tarieven die de spoorwegmaatschappijen voor het vervoer van postpakketten in rekening brachten.

Italië begon in 1884 met de uitgifte van postpakketzegels. Vanaf 1916 verschenen die in de vorm van tweelingzegels.

De Verenigde Staten gingen pas in 1912 over tot invoering van een staatspakketpostdienst. De toen uitgegeven plaatjeszegels (van 1 cent tot \$ 1) werden na enkele maanden opgemaakt en verkocht als gewone postzegels. Maar in 1912 kwam er wel een serie postzegels uit die gebruikt werden voor de frankering van postpakket.

Postpakketzegels zijn herkenbaar aan speciale teksten.

Frankrijk en België: COLIS POSTAUX.

België: POSTCOLLO

Bulgarije: KOLETNI PRAKTI

Duitsland: ZULASSUNGSMARKE

Italië: POSTALI

Portugal: ENCOMENDAS POSTAIS

Latijn Amerika: ENCOMIENDAS

Mexico: BUITOS POSTALES

Roemenië: TAXA DE FACTAGIU

Peru: PORTO DE CONDUCCION

Uruguay: ENCOMIENDAS DE GANJA

Die laatste betrof ook zegels die gebruikt werden voor de verzending van pakken graan.

Wordt vervolgd

Jos du Floo